

Nouvelle Biennale de Paris

Op z'n Frans én plaatjes kijken

Misschien is de weerman nog niet verwittigd, maar ondertussen mag je 't grif van ons aannemen: de lente is weer in het land en naast langere dagen, het ontluiken van de natuurlijke verleidingen en het prangende verlangen naar de verlossende zomerhitte, betekent dit dat we, als avant-première op de grote zomervakantie-eksodus, al eens voorzichtig de neus over de nationale grenzen heen steken. Amsterdam, Keulen, Londen, Parijs, het ligt mits een beetje aanpassen allemaal zo binnen handbereik en vooral laatstgenoemde stad is momenteel een bezoek méér dan waard: voor je je gaat watten in het Quartier Latin of verkiest te snoepen van frivole charmes van de Franse hoofdstad, moet je beslist langslipen in de Grande Halle du Parc de la Villette — daar wordt immers de « Nouvelle Biennale de Paris » georganiseerd en die wordt bij deze aan elke Parijsbezoeker warm aanbevolen.

VISUELE REIS

De eerste aflevering van de Parijse Biennale dateert reeds van 2 oktober 1959 en de traditie is zo'n beetje het Franse antwoord op soortgelijke gebeurtenissen in Kassel en Venetië. Tot op heden greep de manifestatie telkens plaats in het Parijse Museum voor Moderne Kunst, behalve dan de editie '71 die onderdak vond in het Parc Floral van Vincennes. De Biennale werd in de wandeling de « Biennale des Jeunes » geheten, een verwijzing naar de ouderdomsgrens van vijftig jaar die gehanteerd werd bij het selecteren van de exposanten en in die optiek was er ook nog plaats voor een « hommage au maître ». Zo had men voor de allereerste editie en als bewijs dat een artiest reeds zichzelf is vanaf zijn eerste werken, een selectie jeugdwerken van kunstenaars als Picasso, Klee, Kokoschka, Mondriaan en Matisse samengebracht.

IN DE MARGE

Naast de afdeling Plastische Kunsten is er ook nog de sectie architectuur en het luik « Section Son ». Wat dit laatste betreft zijn er, naast de aanwezige « geluidscontainers » met werk van o.m. Bill Fontana en John Cage, ook enkele interessante concerten voorzien, zoals « Postcard From Heaven » een werk van John Cage uitgevoerd door twintig harpisten op 27 en 28 april. De duur van het stuk wordt overgelaten aan de inspiratie van de vertolkers. « Electric Phoenix » van Wishart, Essyad en Leroux, vocaal werk is er op 3 en 5 mei om 20 u 30. « Miroirs » van Roman Haubenstock Ramati wordt uitgevoerd door Dominique My en 15 pianisten van het Conservatorium van Cergy-Pontoise op 11 mei om 18 uur. Op 12, 13 en 14 april is er rock voorzien met Duitse groepen en één Hongaarse formatie: Die Zwei (Berlijn), Lied and die Freud (Hamburg), Harte (Dusseldorf) enz.

Maar dan is er anno nu dus de « Nouvelle Biennale de Paris ». Nieuw is het opheffen van de ouderdomsbeporing, het selecteren door een internationale in plaats van een nationale commissie en het feit dat — door het toevoegen van de afdelingen « architectuur » en (sinds '82) « stemmen en geluid » was het Museum voor Moderne Kunst hopeloos te klein gebleken — geopteerd werd voor een gloednieuwe omgeving. Die optie is meteen een voltreffer want de Grande Halle, de vroegere « Halle aux Bœufs », de la Villette die in 1867 door Jules de Mérimond gebouwd werd, is de gedroomde plaats voor een dergelijk evenement:

een lengte van 242 meter, 87 meter breed en 19 meter hoog, alles samen goed voor een oppervlakte van bijna 21.000 m².

De Halle is door de architecten Reich en Robert volledig aangepast voor een nieuwe taak, nl. het opvangen van grote manifestaties. Eén en ander heeft tot gevolg dat de Biennale heel overzichtelijk is neergepoot in een aantal gaanderijen, een paar afgesloten ruimtes voor werken die een intiemere sfeer vereisen, en werd verdeeld over twee niveau's. Ondergronds is er dan nog een teaterruimte voor muziekkuitvoeringen e.d. voorzien. Daarenboven werd de belichting zodanig